

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 101

10 H

TUẦN LỄ TỪ 26-2

ĐẾN 4-3-1970

CHỦ TIỆM : KIỂM ĐẦU BÉP : MINH VÕ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

UNG NHỌT TRÊN THÂN THỀ QUÊ HƯƠNG

Vấn đề các sư sãi Việt gốc Miên đòi giành quyền làm « Khờ me » để trở về địa vị thiếu số đã trở thành một ung nhọt đau đớn trên thân thể quê hương Việt Nam bất hạnh. Quê hương ta không thiếu gì ung nhọt. Nhưng ung nhọt sư sãi Việt gốc Miên đã mưng mủ trên lương tâm dân tộc, đặt những người lãnh đạo vào chỗ khó giải phẫu. Quốc Hội, dường như, muốn ngoảnh mặt sau một biểu quyết, để mặc Hành pháp gánh chịu hậu quả. Các sư sãi Việt gốc Miên phủ nhận sự đồng ý chấp thuận của Quốc Hội nhưng không chống Quốc

Hội ngay từ khi vấn đề còn là nòng nọc. Đợi nòng nọc đứt đuôi mới quay sang chống chính phủ. Như vậy, dù ngu dốt đến mấy, người ta cũng phải hiểu vấn đề các sư sãi Việt gốc Miên tranh đấu có bàn tay ghê lở của phù thủy chính trị trong và ngoài nước chia ra dẫn dắt.

Những kẻ đối lập ăn cỏ, đối lập kinh niên, đối lập phá thói phải biết rõ trên đất Pháp có bao nhiêu dân Tây Ban Nha, Ý Đại Lợi, An Giê Ri, Việt Nam... Và có bao giờ họ đặt vấn đề « người gốc gác » và

đòi hỏi được làm dân tộc thiểu số ? Thì tại sao lại đốc xúi một triệu người gốc Miên đã sống mấy đời trên quê hương Việt Nam, đã trở thành những công dân bốn nghìn năm văn hiến, tìm cách về nguồn gốc của họ. Một triệu người còn là thiểu số chẳng ? Một triệu người đòi hỏi một quy chế tự trị riêng tức nhiên đòi hỏi thành lập một nước riêng. Nước « Khờ me xa gốc lâu đời » chẳng hạn. Như vậy, tiềm lực quốc gia đâu còn. Có thể chấp nhận nhiều quốc gia trong một quốc gia không ?

Do đó, cuộc tranh đấu của các sư sãi Việt gốc Miên được ví như một ung nhọt. Ung nhọt ấy sẽ vỡ và lở loét trên thể xác khốn cùng Việt Nam và sẽ là chất nuôi dưỡng, xâm nhập của vi trùng kẻ thù dân tộc. Không có quyền khai thác vụ này để đối lập hay tạo cơ hội giống trống dựng cờ sự nghiệp chính trị. Mà phải hội đủ những tấm lòng, tìm cách hoặc làm cho ung nhọt tiêu mù hoặc giải phẫu ngay. Đề chặt đứt những bàn tay nham nhô của phù thủy chính trị xa gần.

CON ONG

REC'D CSR

SEP 23 1970

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY

SỞ TAY ĐỔI LẬP

BÀI MINH CỦA ĐÔNG PHƯƠNG

Các ông vua Đông phương khôn ngoan xưa thường hay có những bài minh. Đó là những câu khôn ngoan khắc trên bình hoa để trước mặt, hay khắc trong lòng chậu đồng để mỗi lần rửa mặt thì đọc thấy lời nhắc nhở khôn ngoan đó. Nói tóm lại bài minh đó chính là hình thức khẩu hiệu ngày nay. Chỉ có một điều khác là bài minh xưa là một thứ khẩu hiệu kín đáo, mình lại tự thành khẩn nhắc mình thực hiện những điều hay cần bản; còn khẩu hiệu ngày nay thì công khai lồ lộ, càng tỏ hồ tại khắp các ngã ba ngã bảy và nói hộ dân những điều dân không bao giờ nghĩ như thế cả. Chẳng hạn thời mà toàn dân muốn phi nhò vào chế độ gia đình trị và kỳ thị tôn giáo của tông Diêm thì khắp các hàng cùng ngõ hẻm đều căng tỏ hồ những biểu ngữ đại khái:

Toàn dân một lòng ủng hộ Ngô lãnh tụ anh minh!

Ngô tông thống muôn năm!

Vân vân và vân vân (nhắc làm gì nhiều những khẩu hiệu ô nhục đó!)

Sách Mai Hiền Bút Ký kể chuyện nhà sư Viên Thủ Trung ở Tô Châu đi đâu cũng mang theo một chiếc quan tài con bằng gỗ bạch đàn để vuốt ve. Hỏi duyên cớ thì nhà sư đáp là chiếc quan tài con đó nhắc nhở cho mình nhớ là con người đã có ngày sinh rồi tất nhiên sẽ tới ngày trướng số độc đắc được mặc sơ mi gỗ TOBIA. Nhớ được như vậy thì tâm tư để trở thành bình thân, lảng lảng không gợn bụi trần. Chiếc quan tài con đó đủ để thay lời huấn lời giới của các bậc nghiêm sư, thay lời bài tâm, bài minh treo bên chỗ ngồi.

MỘT HÌNH THỨC BÀI MINH CỦA TÂY PHƯƠNG

Khoảng thế kỷ thứ tư trước Tây lịch vua Philippe nước Macédoine, là cha sinh ra vua Alexandre le Grand, bình nhứt thường dặn một viên thiếu niên quý phái hầu gần bên mình cứ mỗi sáng tinh sương phải vào tận lòng sàng đánh thức mà tâu nhắc rằng: «Xin bệ hạ nhớ cho: Vua cũng là người!»

Ấu đó cũng là một hình thức của bài minh, bài tâm.

Gương xưa thiếu gì, nhưng chỉ tạm kể Tề Hoàn Công làm đến nghiệp bá mà vì không khôn ngoan cảnh giác về lũ nịnh thần (mẹ kiếp lũ này thì thời nào mà chẳng nhiều như cỏ dại) mới nên nổi về sau chết có rồi có bộ mà vẫn chưa được chôn.

Còn gương gần thì vẫn cứ lấy ông Tống Diệm và anh em ông ta.

Có anh bộ trưởng nịnh đến cứ cúi mặt mà lùi trước Người để ra cửa; nhưng lùi thế nào lại hích dít vào chiếc thố của «đấng anh minh», làm vỡ mẻ nó mất chiếc thố quý của Người.

Một anh bộ trưởng khác, trước ngày đi của Người không bao xa, đã làm li đọc bài diễn văn trong có câu nâng bi thống thiết: «Sứ xanh sẽ ghi ơn Người?», vân vân và vân vân (nhắc làm gì nhiều

những lời nói cùng hành vi nâng bi đó cho bản tai độc giả Con Ong)

Cũng vì vòng đai nâng bi càng ngày càng vây quanh kín đặc lấy Người cũng vì Người được thần thánh hóa đến tuyệt vời như vậy, nên lòng Người mới thơ thối trở thành một thứ ếch ngồi đáy giếng. (Giếng đây xây bằng vòng đai nịnh bợ quây tròn và chồng chất lên nhau.)

Ếch ngồi đáy giếng tất nhiên coi trời bằng vung. Tự túc, tự mãn, kiêu ngạo là cửa ngõ của thân bại danh liệt!

Đó là lý do vì sao Người sớm khoác sơ mi gỗ ra đi vĩnh viễn trong khí thế hân hoan của toàn dân trong những ngày đầu tháng 11 năm 1963. (Đã đánh ai cũng một lần khoác sơ mi gỗ.)

LẠI MỘT HÌNH THỨC BÀI MINH KHÁC CỦA MÈO

Năm 1968, khi toàn thế nước Mỹ đã bầu cử và chọn xong ông Nixon làm Tổng thống Hiệp Chúng Quốc rồi, thì Hippies toàn quốc Mỹ cũng triệu tập đại hội tại Chicago để choàng lên đầu một con lợn đã được bầu làm... Tổng thống.

Có thể là đám HIPPIES đó chán ngấy cuộc sống quá ư máy móc của Mỹ, và phản ứng bằng cách riêu cột lại những danh lợi phù phiếm người đời bày đặt ra để tự gò bó mình, tự điều kiện hoá nếp sống lẽ ra phải tự nhiên thoải mái của mình.

Cũng có thể đám Hippies đó muốn cảnh cáo ông Nixon rằng được bầu làm Tổng Thống Hiệp Chúng Quốc, tốt lắm, nhưng hãy coi chừng, nếu ông không hành động cho xứng đáng với tước vị một nguyên thủ quốc gia thì ông cũng không hơn gì con lợn, choàng hoa được bầu làm Tổng Thống.

Dù theo ý nghĩa nào đi chăng nữa thì thái độ của đại hội Hippies Chicago cũng là hình thức khác một bài minh nhắc nhở khôn ngoan cho vị nguyên thủ quốc gia chẳng cứ gì Mỹ quốc mà bất cứ nơi đâu.

Nước Mỹ đã thiết lập được truyền thống tự do dân chủ thực sự, và ông Nixon cũng tự tin ở thái độ thành khẩn của mình, nên ông chỉ cười xòa, chấp nhận bài minh gián tiếp rất xược đó.

Chịu đọc những bài minh trực tiếp hay gián tiếp là thái độ khôn ngoan của những kẻ nắm quyền cao chức trọng nhưng có tinh thần cảnh giác, biết sớm đề phòng mọi hiểm họa thân bại danh liệt do lũ nâng bi gây nên.

Báo Hòa Bình của cha Trần Du có thiên khảo luận «Muốn Giết Một Tổng Thống.»

Chẳng hiểu muốn có một kỹ thuật giết Tổng Thống thật cao cường thì phải thụ giáo CIA Mỹ hay Intelligence Service Anh, Nhà Bếp tôi chỉ có hai ý kiến đơn giản hợp với trình độ trí thức của anh em nhà bếp Giao Chỉ như sau:

Ý kiến thứ nhất: Những thằng nâng bi Tổng Thống, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa rất ư là thận trọng, chính những thằng ấy mới đích danh thủ phạm những vụ nguyên thủ quốc gia phải mặc sơ mi gỗ theo thủ tục bắt đắc kỳ tử, hoặc sơ sơ ra cũng thân bại danh liệt.

Ý kiến thứ hai (hệ luận của ý kiến thứ nhất): Cho nên nhìn vào thời cuộc năm châu bốn bể, khi thấy vây quanh một nguyên thủ vòng trong, vòng ngoài đen kịt lúc nhúc, chồng chất lên nhau toàn những khuôn mặt nâng bi, thì đâu cần có tài bấm độn Thái ất như cụ Trọng Trình nhà ta, cũng chẳng cần có cái nhìn mưu cơ thấu suốt của Gia Cát Lượng, Nhà Bếp vẫn dự sức cười khẩy mà tiên đoán rằng cái anh nguyên thủ đó đi đong đến nơi rồi.

NHÀ BẾP

Lục Xi

VẠN TÓC MAI

THƯƠNG JACK PALANCE GIAO CHỈ

Jack Palance Giao Chỉ đang bị Báo Chí đánh đấm tàn nhẫn. Báo Chí hung hăng đến cái độ chỉ còn biết... quyền lợi của Báo Chí. Nhật báo Công Luận, vì có nghị sĩ chủ nhiệm Tôn Thất Đình làm chủ tịch Ủy Ban Tranh đấu chống tăng giá giấy Báo nên Công Luận anh dũng thoi Jack Palance Giao Chỉ kỹ nhất. Nào là Jack Palance «bị dư luận và nói láo trắng trợn». Nào là Jack Palance «đốt nát, dính lư với những công ty giấy lò canh» vân vân... Cái sự đánh đấm tại hội chợ này khiến người ta chợt nhớ Bánh Trưng Thu năm ngoái. Và, Vạn Tóc Mai đâm ra thương hại Jack Palance.

ĐÂU SẼ VÀO ĐÓ.

Mở đầu cuộc tranh đấu, ông dân biểu Ngô Công Đức đã... trật đường rầy, Ông báo Jack Palance tự ý tăng giá giấy báo mà cóc hội ý... Báo chí. Ông Đức ơi, ngày Quốc Hội, Nhà Nước còn gõ cái cóc đi một đường «pha» thì Báo Chí chỉ là dân giả, nước non chi mà đòi Nhà Nước hội ý. Vạn này nói Nhà Nước vì Hội Đồng Nội Các đã họp hai giờ liền thảo luận về vụ hậu Kiệm Ước. Kiệm ước ra roi, khỏi kẻ nát mặt. Gạo còn tăng giá thì giấy báo là cái quái gì. Bởi thế, tranh đấu hay tranh thúng, đâu sẽ vào đó. Tốt nhất nên làm con cá ăn muối để tỏ lòng ngoan ngoãn với nhà nước mà lại hay.

PHẢN THÙNG

Nhưng có tranh đấu bằng con đường đình bản hãy nhớ «Kinh nghiệm Đình Trình Chính». Mấy năm cũ, hôm Nội Các Chiến Tranh họp báo lần đầu, Tổng Trưởng Thông Tin Đình Trình Chính tuyên bố đóng hết cửa mình báo chí để... cái cách. Báo chí tác giăng nổi giận. Một cuộc họp tại nhà hàng Thanh Thế dưới ánh đèn cày, thế bởi rằng thì là ngày mai các báo tự ý sọt trắng nửa trang nhất và đéch hợp thuật buổi họp báo. Nhưng vài ba ông chủ báo quên lời thề. Khiến nhà Nước vỗ rốn cười khinh con đường tranh đấu... phản thùng của Báo Chí.

CÓC LO

Những ông chủ báo xuất bản kỹ mới lo. Chứ Con Ong cóc lo. Nhất là thợ viết càng không lo. Giấy báo tăng, giá báo đắt, toàn dân sẽ thì đua mua báo. Báo sẽ rụng xuống mồ... Quy chế báo chí. Những thằng chủ báo bắt đắc dĩ, lái báo, cụ tham những nhẩy ra làm báo, chủ thầu giặt đồ Mỹ làm báo sẽ phải trở về nghề cũ của chúng nó. Việt Nam chỉ cần hai tờ báo Phụ nữ Tân Tiến, Phụ nữ Sống và vài tờ nhi đồng... nhòm lỗ khóa mí lý Việt Tấn Xả là ổn rồi! Văn học trở về thời cổ lỗ xỉ. Các nhà văn lấy kim gút viết tư tưởng lên tre gọi là thanh văn! Xin hoan hô nhà nước biết tiết kiệm giấy để in bích chương truyền bá thành tích cai trị và truyền đơn chống Cộng Sản. Các công ty quốc doanh chuyên sản xuất giấy sẽ no nê chứ không vỡ nợ như bọn làm bánh trưng thu năm ngoái. Anh em điếm báo các nha sò, Sở Phú Lít Báo Chí mới lập ra sẽ thất nghiệp. Các dân biểu, nghị sĩ chả nên chống Nhà Nước vụ giấy. Hết báo, cóc đứ nào nghị luận chuyện dân biểu ăn cắp tượng chàm, nhòm lỗ khóa, buôn lịch coi trường và ngựa tay, khóc lóc xin tiền mừng tuổi!

JACK PALANCE

Jack Palance là tài tử Mỹ, mặt mũi rất có cô hồn, chuyên đóng vai tướng cướp tráo trở trên màn bạc Mỹ. Ngoài đời, Jack Palance sống ra sao, không ai để ý. Nhưng Jack Palance mà đóng vai tướng cướp thì mặt mũi bản đéch chịu nổi.

VẠN TÓC MAI

(Con vô thừa nhận của Nghị Hách)

SÁNG KIẾN ĐIỀN ĐAN

THƯƠNG SINH THƯƠNG SINH THƯƠNG SINH THƯƠNG SINH

Nước Tề, trước ngày thái tử Pháp Chương chấm dứt chuỗi ngày lưu vong và được Điền Đan rước về lên ngôi, lấy hiệu là Tề Tương Vương thì bết lắm. Thời huy hoàng có những Quan Trọng, Thấp Bằng, Ninh Thích, Ân Anh, Điền Nhưong Thư đã xa lơ xa lắc. Ngay cả nước Yên bé nhỏ mà cũng muốn thôn tính nước Tề. Cơ đồ nhà Tề chỉ còn trông cậy vào thành Tức Mặc do hiền tài cuối cùng của Tề quốc chống đỡ. Tương Yên là Nhạc Nghị vây Tức Mặc suốt ba năm mà không hạ nổi thành. Phải ra lệnh giải binh chín dặm, đi một đường... chiến tranh chính trị còm. Nghĩa là, Nhạc Nghị cho phép người trong thành Tức Mặc ra ngoài lấy nước, kiếm củi, ai đói rách thì viện trợ bột mì và phó mát vàng khè. Hy vọng dân thành Tức Mặc cảm ân đó mà quy hàng.

Nhưng dân thành Tức Mặc có liêm sĩ. Không ai bỏ lễ đi làm me Yên, bởi Yên. Ấy là nhờ Điền Đan biết ngừng mắt nhìn lên. Nhạc Nghị đã thôn tính cả thầy bảy mươi thành Tề. Thói thường, tướng biên cương tạo chiến công hiển hách thì bọn tướng thành phố đem lòng đố kỵ. Tên cây cáo Kỵ Kiếp đem lời gièm pha. Yên Chiêu Vương mắng cho một trận. Khi Yên Chiêu Vương mặc sơ mi gỗ, con là Yên Huệ Vương lên nối ngôi thì Điền Đan đã tóm lấy cơ hội để xử dụng ngón võ gậy ông đập lưng ông. Điền Đan sai người sang Yên, phao tin Nhạc Nghị muốn làm vua Tề và phản Yên. Yên Huệ Vương lên phe của Kỵ Kiếp, bèn phứt a la póc Nhạc Nghị. Công Hầu Nhạc Nghị sợ chết trốn mất, cây cáo Kỵ Kiếp thay chỗ. Đòi cu ly vậy đó. Nghìn xưa hay nghìn sau thì cũng mằm sốt riêng.

Kỵ Kiếp thay Nhạc Nghị liền biểu dương lực lượng bằng cách vây thành Tức Mặc quyết liệt. Tướng thủ thành Điền Đan thấy giặc thế mạnh, bèn «chế» ra mấy phát tâm lý chiến. Phát thứ nhất: Điền Đan phía ra giặc chiêm bao, nói rằng Yên sắp tới, Tề sắp hưng. Sẽ có thần nhân giáng làm quân sư giúp Tề thu lại cơ nghiệp. Giữa lúc đó, một tên cò mồi chạy ra nhi nhô vài câu thuộc loại nửa khùng nửa thánh rồi làm trò khi... Điền Đan reo ầm ỉ: A, đây rồi thần nhân! Quân sĩ đang ngủ gục bỗng tin tưởng ra rít. Việc này đồn đến tai quân Yên khiến bọn xâm lăng sợ thần mà dâm ra ngã lòng. Phát thứ nhì: Điền Đan sai người ra ngoài thành nói rằng hễ bắt được người nước Tề phải xẻo mũi thì người Tề mới sợ mà hàng. Kỵ Kiếp tưởng bở, đem hết tù binh Tề ra xẻo mũi: Quân lính trong thành Tức Mặc sôi máu căm thù, thà chết không hàng giặc, không đào ngũ. Phát thứ ba: Điền Đan sai người ra xui xỏ Kỵ Kiếp là mờ mả dân Tức Mặc đều chôn ngài thành, cứ đào mả dân Tề lên thì dân Tề sẽ «ô lê mạnh» gấp. Kỵ Kiếp cho quân đào mả. Dân Tức Mặc phẫn uất, ai nấy đều nghiêng răng trợn mắt thề không đánh lui nổi quân Yên để rửa hận thì quyết chết.

Chờ cho trái cấm hờn của quân và dân chín mùi, Điền Đan mới mở công thành phản công. Quân dân Tức Mặc anh dũng tiến lên, say sưa diệt thù. Quân Yên chạy có cò, «rút lui để lại nhiều vết máu». Quân Tề «thừa thắng xông lên». Đánh đâu, thắng đấy. Đuổi mãi và chiếm lại đủ bảy mươi thành đã bị mất mấy năm trước.

Truyện trên, dẫn từ *Đông Chu liệt quốc*. Tôi chưa già và bi quan đến cái độ thích hút thuốc lảo vặt và ưa bàn chuyện Đông Chu, Tam Quốc. Cũng chẳng phải là một chính khứa mà cần

học kinh nghiệm trị nước của mấy bố Tàu đời xưa. Nhưng mà đọc *Đông Chu liệt quốc* mê vô cùng. Đọc hoài, mê hoài. Mỗi năm mê một lối. Tôi nghĩ đây là cuốn sách của muôn đời. Tôi thường tự hào có cái trí nhớ tốt lắm. Ấy vậy mà mười năm nay, ngày nào cũng đọc *Đông Chu*, vẫn cóc nhớ hết các nhân vật trong đó. Tôi cảm tưởng rằng mỗi ngày, nhân vật ngàn xưa ấy một mới lạ, tài ba hơn khi kiến thức của tôi lớn thêm một tí. Tôi đọc *Đông Chu liệt quốc* với tinh thần... quên béc các anh ba Tàu gian thương Chợ Lớn.

Theo trí tưởng tượng của tôi, ít ra, đã có bảy trăm sáu mươi tư nhà «luận cổ suy kim» từ thuở Giao Chỉ ta biết xuất bản báo tới nay. Những nhà «luận cổ suy kim» này đều chia mũi dùi vào hai bộ *Đông Chu liệt quốc* và *Tam Quốc chí*. Đến nỗi, hai bộ này bị nát bấy. Có nhà «duận cổ suy kim» đã dịch mẹ nó bộ *Tam quốc chí* trên một nhật báo như «phơi ở tông», nay tôi lại thấy nhà này cho đăng lại dần dần, từ đầu chí cuối, với cái «mục» gọi là «*Luận cổ suy kim*». Tôi bèn chán quá. Luận cổ mà cứ luận một chiều, nghĩa là khen tước bọn giết mướn Chuyên Chư, Yên Ly như những trang dũng sĩ thì thối đêch chịu nổi. Hèn chi mấy anh Cộng Sản không phong chú Nguyễn Văn Trỗi là liệt sĩ! Mẹ kiếp, liệt sĩ thầy lựu đạn giết dân lành.

Bạn viết cùng báo với tôi là ông Dương Hùng Cường, có vẻ, thuộc *Tam quốc chí* lắm. Thường xuyên, ông ta luận bàn *Tam quốc chí*. Tôi thấy ông ta bàn rất khác lạ, bay bướm, hợp thời...trang và không có tinh thần bôi bác, trích dẫn nguyên bản để đầy trang báo. Đồ cổ, do đó, không còn là độc quyền của những ông già ỉa hút thuốc lảo vặt. Đồ cổ, dưới mắt và trong ý nghĩ của những thanh lão lưu như lũ chúng tôi mới lung linh màu sắc, mới gọi là có tí «suy kim». Tôi bàn với ông Dương Hùng Cường rằng, thỉnh thoảng, trên cùng một số báo, tôi bàn chuyện *Đông Chu* (vì là... biệt đoàn trừ bị), ông Cường bàn chuyện *Tam quốc* (vì là lính già). Đề cho những ông đạo đức giả, những ông tưởng mình hiểu chữ nghĩa thánh hiền khỏi chê chúng ta... lười đọc. Trong tương lai, chúng ta sẽ bàn tiểu thuyết Kim Dung hoặc *Thủy hử* hoặc *Hồng lâu mộng* hoặc *Kim Bình Mai* vân vân... Và, khi bí, tôi trở về cái tú *Quốc văn giáo khoa thư*, ông Cường trở về cái tú *Tiểu lam Giao Chỉ*. Bạn tôi nữa, người đọc sách nhiều nhất trong lớp tuổi tôi, là ông Hoàng Hải Thủy, có thể hầu chuyện Nho giáo, Phật giáo, Khổng giáo, Lão giáo nếu quý vị độc giả, có ngày nào đó, chán chường văn chương chồi chà.

Bây giờ, tôi long trọng xin phép các nhà «luận cổ suy kim» kỳ cựu và chuyên nghiệp của làng báo Giao Chỉ để được có vài lời bàn giầy gióp về vị tổ sư chiến tranh tâm lý là Điền Đan. Cụ Trần Hưng Đạo, ngày xưa, khi «dịch» các tướng sĩ cho rằng thế giặc mạnh như chẻ tre lại không sợ mà sợ cái thế tâm ăn rồi. Giặc đến mà gây căm thù thì giặc sẽ thua. Nhưng nó đến nó yêu thương dân mình, ấy là binh pháp hết thuốc chữa. Điền Đan rất lo cái lối vây thành âu yếm của Nhạc Nghị nên phải tìm cách rỉ tai tuyên truyền cho Nhạc Nghị đi ô tô bương. Ấy cũng là một điểm trong kế hoạch bầy diêm mà Văn Chung hiến Câu Tiên diệt Phê Sai sau này. Kẻ thù của ta mạnh vì nó có nhiều hiền tài. Muốn nó yếu, hãy nghĩ cách mượn tay nó mà diệt hiền tài của nó. Bằng tiền. Bằng gái. Bằng xong Nhạc Nghị Điền Đan nghĩ cách làm chín trái cấm thù giặc

trong lòng quân dân.

Khi trái cấm thù của quân dân đã chín mùi, ấy là lúc quyết định sự thành hay bại. Đã căm thù tột độ là đã quyết chiến quyết thắng. Phản công thì chỉ «măng giê mo». Lòng căm thù làm con người bất chấp tất cả. Tức là thuốc liều đã uống. Sức mấy đối phương dám đỡ nổi thuốc liều. Nhưng làm cách nào để gây căm thù trong lòng quân dân trước giặc xâm lăng? Đó là một nghệ thuật. Nghệ thuật lại không thể nào phát ra từ những khối óc bình vôi, ù lý và công thức. Hóa cho nên, ta có bao nhiêu dịp làm sôi động căm thù giặc Cộng trong lòng quân dân, đều vượt mẹ nó mắt hoặc bị phá thối, tuyên bố láo phá thối.

Tôi nhớ đã xem phim *La bataille des Naples*. Phim này có nhiều điều đáng bàn. Nhưng hôm nay, tôi chỉ bàn về một xác chết phủ quốc kỳ đặt trên nóc chiếc tắc xi chạy khắp các phố của thành phố bị Đức chiếm. Trước đó, dân Ý ở thành phố này sợ Đức, cam đành để Đức bắt chồng, con trai bỏ tù hay xử tử. Một nhóm kháng chiến quân đã nhân cái chết của một thanh niên, khích động lòng yêu nước và căm thù phát xít Đức. Cái chết đã làm sống lòng quyết chiến. Cả thành phố vùng dậy đuổi giặc Đức phải rút lui vô điều kiện.

Cộng Sản tặng ta một biển cổ Mậu Thân. Biển cổ này nếu ta biết lợi dụng, Cộng Sản sẽ mất bỏ nó 25 năm tuyên truyền phết lác. Và ta, ta được thuốc thần đánh bóng chính nghĩa của ta. Nhưng ta toàn là bình vôi đặc xịt, toàn những khối óc ngu xuẩn. Quân lính ta đã xua đuổi giặc ra ngoài các thành phố, ta lại sản sinh ra lũ cây cáo, đốt nát bầy trò Cứu Nguy Dân Tộc! Đáng lẽ, khi thế căm phẫn Việt Cộng cao độ đường ấy, ta «đổi tội» bọn đón gió huyệt, làm cho ra lẽ một lần dứt khoát, dân sẽ tham dự ngay. Than ôi, ta lại tổ chức ở rạp chiếu bóng để ra mắt những anh hề kịch cớm đòi diễn trò Cứu Nguy Dân Tộc sau khi «đàn tộc đã được lính cứu thoát nguy!»

Vụ Cộng Sản chôn sống đồng bào thân yêu của ta ở Huế hàng ngàn người, xúc động và lòng căm thù đang dâng tràn ngùn ngụt bỗng xẹp xuống vì anh bộ trưởng mang tên Tây phá thối một câu lằng nhách Rồi những vụ pháo kích, những đám tang tập thể bụi ngùi đường ấy, tuyên truyền của ta chỉ biết ngồi dương mắt ếch! Tưởng quay tí phim, tưởng thuật tí báo là căm thù ghê lắm rồi. Ôi, cái sự tâm lý chiến của ta, cái sự tuyên truyền của ta, cái sự đón nhận cơ hội ngàn năm để quật cái truyền truyền Cộng sản của ta, sao mà nó thờ ơ, tê nhạt, buồn tênh vô duyên đến thế! Tôi đã không một mảy may lạ lùng thấy ở Quốc Hội có kẻ làm tôi tổ Cộng Sản, không một mảy may lạ lùng thấy một số sinh viên nhờ ân huệ miền Nam xuất ngoại du học để theo miền Bắc chửi lại miền cho chúng nó đặc ân, không một mảy may lạ lùng thấy một số đồng bào Gò Vấp tản cư vì bị Cộng Sản dọa «bánh chưng sẽ dâm máu» không một mảy may lạ lùng thấy các ông Phan Quang Đán, Trần Chánh Thành, Lê Văn Hoạch, Trần Ngọc Liễng tuyên bố vung vít...

Đông Chu liệt quốc, *Hán Sở tranh hùng*, *Tam Quốc chí* có hàng trăm chuyện về tâm lý chiến. Nhưng ở miền Nam, chúng ta không chịu dứt khoát hẳn *Thông Tin* hay *Tuyên Truyền*. Cuộc chiến ý thức hệ này, *Tuyên Truyền* hay *Thông Tin*? Dân chúng đã đủ ý thức hưởng thông tin xác thực hay còn cần tuyên truyền, tuyên truyền và tuyên truyền?

(XEM TIẾP TRANG 8)

ÔNG TỔNG NGỌC « ĐÙN ĐÍT »

Giá chính thức đuổi kịp giá chợ đen

TIN... ĐỘC

★ HOANG NHAM Thâu lượm

Không khéo kỳ này cụ chủ tịch Lương lại bị... kẹt HIỆN KHÔNG BIẾT TRỤ SỞ HẠ VIỆN ĐÃ BIẾN THÀNH NHÀ XĂM CHƯA

SÈ GHÈNH.— Sau 2 tháng trốn chui trốn nhủi, sáng 23-2, ông Dân Biểu Trần Bồ Cu đã đột ngột xuất hiện ở hành lang nhà hát Tây.

Trong cuộc tiếp xúc với ký giả, Dân Biểu Bồ Cu nói rằng kể từ giờ phút này ông sẽ « ở lì » luôn trong trụ sở Hạ Viện. Ai muốn bắt cứ đến mà bắt. Tuy nhiên ông không chịu tiết lộ trong thời gian ông ở lì tại trụ sở HV, thì năng « đồng chí » của ông có vào ở chung như lần trước, hỏi ông còn làm TTK/HV hay không.

Giới am hiểu tình hình HV bình luận rằng nếu quả thật ông Bồ Cu sẽ ở lì trong trụ sở HV, thì thật là một sự phiến toái cho ông già Lương và các DB khác.

Bởi vì hiện nay ông Bồ Cu đang là một bị cáo tại đảo và

có lẽ đang bị truy tầm, vì đã từ chối trả lời của Tòa.

Hơn nữa, chính HV, trong 1 phiên họp khoáng đại, đã biểu quyết nhìn nhận ông Bồ Cu có tội liên lạc với CS. Theo Hiến pháp, điều 4, đây là một trọng tội. Thêm vào đó, một kiến nghị gồm 102 chữ ký — 34 ông số DB — đã chấp thuận cho Hành Pháp truy tố Trần Bồ Cu.

Cho nên bây giờ HV không thể vừa cho truy tố kẻ gian lại vừa chứa chấp che chở kẻ gian trong nhà. Hành động này nếu xảy ra, sẽ gây tai tiếng cho HV không ít. Người ta sẽ cho rằng HV chơi trò vừa đánh trống vừa ăn cướp; hoặc gọi là trò gái đi già mồm.

Bởi vậy chưa chắc cụ Lương và các DB khác, đã chịu để cho ông Bồ Cu « túc trong trụ sở HV.

Tuy nhiên, trong trường

hợp ông Bồ Cu lại cứ được ở lì trong trụ sở HV, Hành pháp có lẽ sẽ đành bó tay. Theo truyền thống dân chủ, trụ sở QH đương nhiên được coi như 1 một nơi bất khả xâm phạm, chứ không phải là... « nhà xăm », nên nhân viên công lực không thể tự tiện vào khám xét được.

Nhưng nếu không phải là « nhà xăm » thì không thể ai vào ở lì cũng được. Hiện chưa rõ trụ sở H.V, vẫn là trụ sở H.V, hay đã thành « nhà xăm ».

Trung tín là cái mốc gì Ngôn ngữ Mèo không có

SÈ GHÈNH.— Mới đây, nhật báo Sống Còn đã cho đăng tải nội dung cuộc phỏng vấn ông Nguyễn Cao Thăng, phụ tá Đặc Biệt của Tổng Thống Thiệu, dành cho 2 ký giả ngoại quốc. Dịp này ông Thăng đã tiết lộ có 1 sự thỏa thuận ngầm giữa Mỹ và VC hồi Tết Mậu Thân. Hồi đó Mỹ bỏ ngỏ các vòng đại an ninh ở Thủ đô để VC tràn vào và, nếu VNCH không chống nổi, họ sẽ buộc chúng tôi phải chấp nhận 1 chính phủ Liên Hiệp Quốc Cộng và ông nhấn mạnh « tôi muốn nói tới chính quyền Johnson và đảng cầm quyền hồi đó ».

Sự tiết lộ này, nếu đúng thì thật là phù hợp với chính sách chung của Mỹ Người VNCH có thể buồn và giận người Mỹ về hành động thiếu trung tín trên.

Nhưng đó là nói về những người VNCH (không biết gì cả). Còn đối với người VNCH có biết tí tí, thì đều phải hiểu rằng, ngôn ngữ Mỹ không có 2 chữ trung tín. Vì không có 2 chữ đó trong ngôn ngữ, nên họ không biết tới.

Mà đã không biết thì làm sao mà giữ trung tín được. Do đó, không có gì đáng

★ THẾ LÀ HẾT MẸ NÓ CHỢ ĐEN, THẬT LÀ TÀI TÌNH.

★ CẶP MÔI ÔNG MỎNG HƠN, TRÔNG THẬT ĐẸP, TRÁN ÔNG BÓNG NHẢY, TRÔNG CŨNG THẬT ĐẸP.

★ BỌN VIẾT NHAM NHỜ QUYẾT TẠC TƯỢNG ÔNG TỔNG, NHƯNG CHƯA BIẾT SẼ TẠC THEO KIỂU NÀO.

SÈ GHÈNH.— (tin tổng hợp). Hôm 20-2, ông Tổng Ngọc đã mở cuộc họp báo để giải thích về việc ông ký nghị định phi pháp tăng giá giấy báo, và vài món hàng khác, như thuốc lá, la ve v.v... Cuộc họp có cả đồ ăn sáng, và quý vị... lái giấy.

Lần xuất hiện này, trông Ông Tổng đẹp giai hơn các lần trước. Dáng điệu cũng chừng chạc hơn; cái lưỡi của ông không còn thò ra thụt vào để liếm môi nữa. Cặp môi ông mỏng hơn, trông thật đẹp. Vầng trán ông bóng nhẫy, trông cũng thật đẹp. Rõ ra là chuyên-viên-kinh-tế-dốt-luật.

Lúc nói năng, mặt không còn đôi sắc xanh đỏ tím vàng như trước, cứ trơ ra thật là đẹp.

Ông bảo rằng vì thuốc lá ta de hiện nay toàn bán giá chợ đen, nghĩa là bán cao hơn giá chính thức, nên ông phải ấn định lại giá cả, nghĩa là tăng giá chính thức lên

bằng giá chợ đen. Khi mà giá chính thức được ông Tổng Ngọc « đùn đít » cho nó đuổi kịp giá chợ đen, thì giá chợ đen trở thành chính thức. Hết ẵm nó giá chợ đen. Thật là tài tình.

Cũng tí như xã hội này có nhiều thăng ăn cắp. Bây giờ làm cho mọi người trở thành ăn cắp cả, thế là xã hội tốt đẹp.

Bọn ký giả dốt nát về vấn đề kinh tế nên không thể hiểu được việc làm của ông Tổng cũng không hiểu được lối giải thích của ông, nên bỏ ra về. Ông Tổng ngồi trò khác lại với quý vị lái giấy và những cái bánh thiu, trông càng đẹp.

Tiếp đó bọn nhà báo họp liên tù ti mấy phát, ra tuyên ngôn và quyết nghị phản đối, và yêu cầu nhà nước KT rút lại nghị định tăng giá giấy báo. Trong các phiên họp này, anh nào cũng tỏ ra háng xà đi, quyết ăn thua đủ.

Trong khi đó thì tụi viết lách nhảm nhí, cũng họp và đồng lòng đi theo một lập trường riêng: nhất định suy tôn ông Tổng Ngọc. Bọn viết nhảm nhí là phải dựa vào chuyên và nhân vật nhảm nhí mà viết. Ông Tổng Ngọc, từ ngày nhậm chức đã cung cấp cho bọn này nhiều đề tài hay ho. Vậy không suy tôn ông thì suy tôn ai.

Sức Mấy và Đốc Đá đề nghị tôn ông Tổng Ngọc làm « Thánh Tò báo chí » và tạc tượng ông mà thờ. Trượng ông Tổng sẽ tạc theo lối trừu tượng, siêu thực v.v... giống như một... hòn, dựng tại công viên và phải cắm bằng... chó, vì chó V.N kém bằng minh hay phóng ứ bậy.

Lão Dương đề nghị nặn tượng ông Ngọc bằng... đất thó, trưng ra mưa gió cho đất lại về với đất.

Đào Cốc thì đòi ý với Sức Mấy và Đốc Đá nên tạc tượng ông Ngọc theo lối siêu thực, nghĩa là không tạc ông Tổng giống hình người, mà tạc thành 1 mô hình giống như cái... cột. Ai muốn hiểu là cái gì cũng được. Như kẻ không đứng đắn có hiểu nhầm ra cái khác cũng không sao, vì dù là cái ấy nó cũng vẫn tượng trưng cho sự sản xuất và thịnh vượng.

Chưa biết ý kiến nào được chấp thuận.

YKCO

NGƯỜI MỸ

DB Trần Ngọc Châu, hôm 23-2 xuất hiện tại HV, đã nói với báo chí chính sách chung của Mỹ không tôn trọng giá trị của trung tín thủy chung. Họ chỉ khai thác lợi dụng nhằm phục vụ quyền lợi của Hoa Kỳ. Đây là một bài học cho tất cả. Đừng ngạc nhiên khi thấy tôi bị gạt.

Trước đó, ông Nguyễn Cao Thăng, tiết lộ rằng « có sự thỏa thuận ngầm giữa Mỹ và VC trong vụ Tết Mậu Thân. Mỹ bỏ ngỏ vòng đai cho VC tràn vào Ông Thăng gọi đây là 1 sự đàn lén.

Ông Châu và ông Thăng hiện có vẻ coi như 2 kẻ thù. Bằng chứng là ông Châu đã từng đá kích nạng ông Thăng, và ngược lại ông Thăng cũng từng lên nạng ông Châu.

Nhưng vô tình, cả hai ông, trong tuần qua, đã có chung

một ý kiến là « người Mỹ có tình chân phẫn thùng » hơi nặng.

Ông Thăng tiết lộ :

Lúc đó, đang là chính phủ Johnson và là đảng Dân Chủ. Đảng Dân Chủ và ông Johnson đã chơi bần VNCH. Nhưng trời có mắt. Vì thế mà đạo này đảng Dân Chủ Mèo chết dăm chết đuối, ngóc đầu lên không được Johnson về vườn. Kennedy (Bob) chết bất đắc kỳ tử, Kennedy (Zed) vì cái lý đa mà thảo bại danh liệt.

Kể ra cũng là đáng đời Thiên bất dung gian mà li. Riêng trường hợp ông Châu bị xia xài rách burom ra rồi bỏ, YKCO không hề ngạc nhiên. Và YKCO nghĩ rằng ông Châu cũng không nên oán trách người Mỹ. Cái chuyện vật chanh hết nước thì vứt vỏ, chó hết xài thì đập chết, là lẽ đương nhiên.

Có đáng trách là tự trách mình đã tự hiến thân làm chanh và làm... chó.

THỦ BÀN VỀ CÁI « CAN ĐẢM » CỦA MỘT ANH CHỒN LÙI

Giấy đất một trăm phần trăm, mà phải tốn giấy bàn về một anh dân biểu lem nhem cỡ Trần Ngọc Châu, thì thật là đau khổ.

Đề tránh hiểu lầm, bọn Con Ong xin xác nhận lập trường về vụ này :

— Rất nghi ngờ về giá trị bản « kiến nghị biến thành quyết nghị » mang 102 chữ ký dân biểu chấp thuận cho Hành Pháp truy tố hai DB Châu, Hồ. Vì thế, vấn đề nên đề Tối Cao Pháp Viện phán quyết, trước khi tòa xử.

— Rất nghi ngờ về sự trong sạch và tư cách của các Dân Biểu phản đối cuộc biểu quyết ngày 31-12-69 tại Hạ Viện, rồi sau lại ký tên vào kiến nghị.

Nhưng rất buồn về một thứ Dân Biểu lem nhem như Trần Ngọc Châu. Người gì làm điều như đàn bà con gái luôn luôn tuyên bố những câu chữ bố nhau :

Khoẻ khoang gặp người Anh Cộng Sản để « mưu tìm hòa bình cho đất nước ». Rồi biết mình lỡ lời, khiếp quá, vội than rằng gặp anh vì tình gia đình, mong được thông cảm, vì anh em sau 16 năm xa cách. Cuối cùng lại bảo gặp anh vì được sự thỏa thuận của Tòa Đại Sứ Mỹ, qua trung gian của CIA. Nực cười hơn nữa, là ông Châu xác nhận đã « cộng tác mật thiết » với tòa Đại Sứ Mỹ, khi lên tiếng chế Tổng Thống Thiệu quá

tin tưởng vào người Mỹ và Đ S Bunker.

Ông Châu luôn khoe rằng « tôi không hèn », nhưng đã không dám tới gặp Ủy Ban Đặc biệt Hạ Viện, « vì lý do an ninh ». Rồi sau ngày 70 Dân Biểu biểu quyết ông Châu có tội với Cộng Sản, thì ông trốn chui trốn nhủi biệt tăm, mặc dầu không có ai bắt ông.

Cách đây mấy hôm, ông đột nhiên xuất hiện ở Hạ Viện, và cho biết sẽ ở luôn tại đây. Chánh quyền có muốn bắt, cứ việc tới mà bắt.

Ông Châu nói rằng mặc dầu ông có đủ phương tiện trốn đi ngoại quốc an toàn nhưng ông không làm như vậy. Lại tự tố cáo một lần nữa. Nếu không phải là CIA thì làm đẽch gì có thể trốn đi ngoại quốc một cách dễ dàng như vậy ?

Bây giờ, vấn đề đặt ra, là : nếu quả thật Ông Châu không hèn, thì tại sao phải đến trụ sở Hạ Viện mà chui rúc ?

Hạ Viện chưa trút quyền bắt khả xâm phạm của ông, tòa chưa xử, mới chỉ có lệnh mời ông để lấy lời khai, chưa hề có lệnh bắt, tại sao đã phải vội mang khăn gói tới nằm ở trụ sở Hạ Viện ? Nếu ông Châu không hèn, chỉ cần là một người bình thường, cũng có đủ can đảm sống yên ổn ở nhà, và nói cho mọi người biết rằng « tôi đang sống ở nhà,

không trình diện ai hết, ai có giới, cứ tới nhà tôi mà bắt ». Tại sao không dám làm mà dám nói như vậy ? Bởi vì hèn. Nằm ở trụ sở Hạ Viện, là một nơi bất khả xâm phạm, có khác gì vào tị nạn tại một tòa đại sứ. Ông Châu có giỏi, cứ về nhà xem sao ? Chưa có lệnh bắt mà đã

chạy, đã phải « tị nạn » ở trụ sở Hạ Viện tức là hèn. Đã hèn thì ngậm miệng lại, đừng có vô ngược tư khoe rằng mình không hèn.

Ông Châu còn bảo rằng có lệnh thủ tiêu ông. Cứ thử ở nhà xem có ai dám thủ tiêu không nào. Nếu chánh quyền thủ tiêu ông, hoặc nếu

Cộng Sản thủ tiêu để đổ tội cho chánh quyền mà các cơ quan an ninh không bảo vệ được ông, thì chánh quyền lãnh đủ. Việc đẽch gì mà sợ.

Rút cuộc câu « thùng rỗng kêu to » vẫn đúng, và những anh cứ hay vô ngược bảo rằng mình không hèn, thì chính là người hèn vậy.

« Ngồi buồn gãi hăng dài lân tẩn »

(Thơ Trần Văn Hương)

HAI ÔNG

Theo tin của VTX ngày 23-2, tại Vũng Tàu, Thủ Tướng đã nói với các hội thảo viên khóa hội thảo cấp chỉ huy Tỉnh Thị toàn quốc rằng : trên đường xây dựng quốc gia trong tương lai, chúng ta không thể trông chờ ở Hòa Đàm Ba Lê đem lại giải pháp gì mà chúng ta phải tin tưởng ở sự kiên trì, cương quyết chiến đấu của chúng ta chiến thắng Cộng sản.

Thế rồi vẫn theo tin của VTX, ngày tối ngày 23-2, tại Hội « Sư Tử Saigon », Ngoại Trưởng Trần văn Lâm nói rằng chúng ta phải kiên trì tại Hòa đàm Ba Lê, đến một lúc nào đó, Cộng Sản sẽ phải thay đổi ý kiến, đưa hòa đàm đến hòa bình.

Một ông không tin tưởng gì ở Hòa đàm Ba Lê, một ông tin tưởng ngày nào đó Hòa đàm Ba Lê sẽ có kết quả, đất nước sẽ có hòa bình.

Cũng giống như trước đây, cũng tại một địa điểm là thủ đô Ma Ni, ông Quốc Vụ Khanh mau nước mắt tuyên bố Hòa đàm Ba Lê cần dọn từ Ba Lê về Đông Nam Á. Rồi chỉ một tuần sau, cụ Ngoại Bạch Tượng báo ở đâu cứ ở đó, không dọn đi đâu hết.

BẢN THÂN

Sau vụ Tổng Ngọc tăng giá giấy in báo lên gần một trăm phần trăm, làng báo đã lập ủy ban tranh đấu để quyết ăn thua đủ. Các biện pháp đã, và dự định được áp dụng, là : chạy khẩu hiệu, căng biểu ngữ phản đối. Nếu cần, các báo sẽ đình bản, ký giả biểu tình, tuyệt thực v.v...

Làng báo vốn thường tranh đấu cho người khác, lâu lâu mới tranh đấu cho mình một lần. Ví dụ, năm 1965, ông Trương râu kẽm buồn tình, ra lệnh đóng cửa nhất loạt tất cả các báo. Làng báo liền tranh đấu, thế là ông râu kẽm đành cho báo tục bản.

Lần này, Ông Tổng Ngọc vẫn nhằng nhằng cái cặp mắt trắng dã, quyết ăn thua đủ. Làng báo cũng quyết ăn thua đủ. Chưa biết kết quả ra sao. Nhưng nếu làng báo thất bại vụ này, thì ẽ mặt lắm. Vì vẫn khỏe sẵn sàng tranh đấu cho mọi giới mà tranh đấu cho mình không được, thì

đúng là « nhà báo nói láo ăn tiền ». Vậy quý vị chủ báo mần răng thì mần.

SAU LUNG

Báo chí mới đăng tải mấy lời tố cáo rất đáng chú ý.

Trước hết là Đài Phát thanh Nga tố cáo Trung Cộng đã tiếp tế cho quân đội Hoa Kỳ ở Việt Nam qua ngã Hồng Kông. Và Trung Cộng làm thế, vì ham tiền. Ai cũng biết rằng đàn anh Trung Cộng thường lớn tiếng kêu gọi đàn em Bắc Việt đánh đấm tới cùng. Nhưng đàn anh lại ham tiền, tiếp tế cho « đế quốc » đánh đàn em tới tấp mặt mũi.

Một lời tố cáo đáng chú ý khác, là của ông Nguyễn cao Thăng, Phụ tá đặc biệt của Tổng Thống. Ông Thăng tố rằng vào hồi Tết Mậu Thân, chính Hoa Kỳ đã thỏa hiệp cho Cộng Sản mở Tổng công kích vào các thành phố ở Nam VN.

Mặc dầu ông Nguyễn cao Thăng đã xác nhận chỉ tuyên bố với tư cách cá nhân và nếu cần, ông sẽ sẵn sàng từ chức Phụ Tá Tổng Thống, nhưng khi ông tố cáo Hoa Kỳ như trên, thì ông vẫn chưa từ chức, nghĩa là lời tố cáo của ông có một giá trị đặc biệt, chứ không thể coi như lời tố cáo của một cá nhân.

Là một phụ tá của Tổng Thống, chẳng lẽ ông Thăng tố ầu ? Vậy thì... bọn Mỹ đều thật !

MẠNG SỐNG

Một tờ nhật báo ở Saigon, đang cho đăng một thiều điều tra phóng sự rất đặc biệt, theo đó, một mạng sống đã chấm dứt rất oan uổng.

Vào một buổi tối, có ông già 52 tuổi tới thăm người láng giềng đau nặng. Đang khi đó thì nhân viên công lực tới hỏi sở gia đình ông khách bị bắt luôn ! Mấy hôm sau, vẫn không thấy về. Người nhà đi hỏi dò, mới được biết... kẻ bị bắt đã chết, và được đem chôn rồi !

Bệnh viện Chợ Quán cấp cho thân nhân một giấy chứng nhận rằng nạn nhân trong tình trạng hấp hối khi được đem tới bệnh viện, và trên người có nhiều vết bầm tím.

Thời loạn, chết mà có người chôn như thế là may rồi.

BỐC THƠM

Một cái chết mờ ám vừa được báo chí phanh phui ra ánh sáng.

Thời loạn, chết chóc là chuyện thường. Chết mờ ám cũng là chuyện thường. Lâu lâu, người ti lại khám phá thấy một cái xác (chết trôi, không có giấy tờ, hoặc những cái xác trong lùm trong bụi. Mỗi vụ như vậy, là một cái chết mờ ám.

Nhưng cái chết mờ ám vừa được phanh phui, lại xảy ra giữa thủ đô Saigon, nơi những khẩu hiệu thượng tôn luật pháp thường được nhắc đi nhắc lại, và những lời thề trọng pháp đã từng vang lên nhiều lần giữa khung cảnh trang nghiêm của lịch sử.

Một kẻ đi thăm người bệnh, bị bắt đi mất tích, không biết đâu mà dò. Đến khi thân nhân dò được, thì nạn nhân đã chết và được đem chôn rồi.

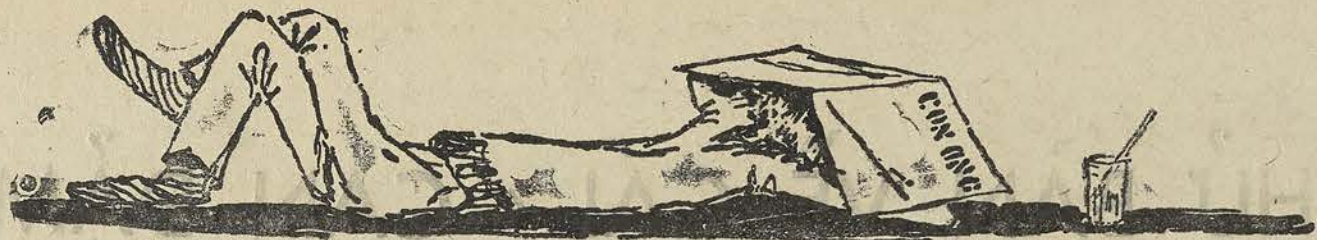
Ở đây, Bốc Thơm chỉ muốn nói tới một cái giấy chứng nhận. Giấy do Bác sĩ Đào văn Phúc, nhận thực nạn nhân, là một can phạm của Tổng Nha Cảnh Sát, hấp hối khi mang tới bệnh viện, trên

người có nhiều vết bầm tím.

Hiến pháp, luật pháp nước ta, đã cấm việc tra tấn can phạm từ lâu. Nhưng làm sao tránh khỏi những sự lạm dụng. Luật pháp trừng phạt nặng những kẻ tra tấn can phạm, những điều khó là làm sao có bằng chứng. Muốn chứng tỏ một can phạm bị tra tấn, điều kiện đầu tiên phải có giấy chứng thương. Ai cấp ? Đương nhiên là Bác sĩ. Nhưng nhiều Bác sĩ đâu dám ký. Có những người bị tra tấn, được tha, khi tới các Bác sĩ xin giấy chứng thương, với con mắt « tình đời », các Bác sĩ biết ngay, và trả lời sẵn sàng điều trị, còn vụ giấy chứng thương thì xin miễn. Có lần Bốc Thơm đặt thẳng vấn đề với một Bác sĩ, thì được trả lời rằng : ông tính, như vậy có vẻ là trốn nhưng trách nhiệm, thời loạn, ai chả muốn yên ổn làm ăn. Phòng mạch chúng tôi chỉ cần một trái lựu đạn là tan tành.

Nhưng Bác sĩ Phát, và Bác sĩ Giám Đốc Bệnh Viện Chợ Quán đã cấp cho nạn nhân một giấy chứng thương. Đó là việc làm thông thường, nhưng rất đáng kãnh diện,

Cả kê dê ngỗng

VĂN HÓA XUẤT NGOẠI

Sau giải văn chương to lớn nhất thế giới, (một ông Tổng Giám Đốc của nhà nước đã uống bị như thế) thì giới văn hóa Giao chỉ đang làm le làm một phát xuất ngoại. Nền văn hóa nước nhà, có cơ hội thừa thắng xông lên, mặc dầu giá giấy in báo đã được ông Tổng Kinh tăng giá gần gấp đôi

Ông Tổng Kinh đã lý luận đúng quá xá. Văn hóa đâu có cần giấy. Từ ngày mà ông Ngoại Thành mang cái mông, cái ví của em Thâm Thúy Hằng để đọ văn hóa với miền Bắc, thì nền văn hóa của nước Giao Chỉ đã mặc nhiên là độc quyền của giới cải lương và văn nghệ trình diễn. Ông già họ Mai, khi đi xem một cuộc triển lãm điêu khắc, thấy tượng một người đàn bà cầm cái nón để trước bụng, nhìn hoài không biết giống cái gì, bèn hỏi ông Tổng Giám Đốc của nhà nước :

— Cô ta cầm cái gì vậy?...

Ông này nhanh nhẩu trả lời :

— Dạ, thưa cụ, cô ta cầm cái chào...

Một tờ nhật báo ở đây, đã đặt tên cho ông Tổng Giám Đốc là nhà văn hóa cái chào. Qua chuyện trên đây, Chúng ta có thể kết luận được rằng, nền văn hóa nước nhà sắp sửa bước vào một khúc quanh lịch sử, có vua, có quan, có ánh đèn xiêm áo rực rỡ, có tiếng sênh, tiếng phách, tiếng đàn, giọng ca nghe mùi thấy... bà nội, của một sân khấu cải lương.

Thằng nhà văn ốm đói Nguyễn đình Toàn, đã kể một câu chuyện về nó. Có một ông chủ hàng chim lớn lắm ở đây, gọi nó tới, để bàn về chuyện mua tác phẩm. Mới đầu, ông ta bốc thơm can lảng :

— Truyen anh viết hay lắm. Nhất là hai cuốn «chị em Hải» và «Ngày tháng». Tôi đã đọc nhiều truyện của các nhà văn hôm nay, bây giờ, mà chỉ thấy có hai cuốn truyện của anh là hay nhất. Anh có đồng ý cho tôi thực hiện thành phim ảnh hay không?...

Nguyễn đình Toàn gật đầu lia lịa :

— Đồng ý quá rồi chứ còn phải bàn gì nữa...

Ông chủ hàng phim vào đề ngay :

— Tôi nói về chuyện tiền nong với anh ngay. Từ trước tới giờ, tôi chưa trả một truyện phim nào nhiều như trả cho anh. Tôi đã định giá công khó nhọc cho hai cuốn truyện của anh với số íá... ba chục ngàn đồng.

Tuy rằng là một thằng nhà văn ốm đói, nhưng thấy số tiền ba chục ngàn đồng, lớn quá, nên thằng Toàn không dám nhận. Và mang theo một cái ân hận to to bố bố là chưa có tác phẩm nào được quay thành phim ảnh.

Cái cảnh những đứ làm văn hóa, một thứ văn hóa không dùng tới bạc giả, đã thâm quá nhiều trên đất nước Giao Chỉ. Viết chuyện đăng từng kỳ trên nhật báo, tới gần hết tháng mà tờ báo đóng cửa vì một lý do nào đó, thì coi như tháng đó không có lương. Sơn Nam, Nguyễn thị Thụy Vũ, viết chuyện đăng từng kỳ trên một nhật báo của một ông dân biểu, tờ báo đó đóng cửa từ hồi trước Tết một tháng, tới bây giờ cũng vẫn chưa được trả lương. Tôi đã phải an ủi rất nhiều hai người bạn văn

này. Nghe đâu ông ta đang sửa soạn một liên danh ứng cử Thượng nghị Viện với vài ba ông dân biểu trẻ khác, rồi chắc vì bận quá mà quên đi chẳng. Dầu sao thì vài ba câu nhắc ở đây, cũng xin ông dân biểu lưu ý, trả cho Sơn Nam và Nguyễn thị Thụy Vũ một chút tiền cơm.

Việc xuất ngoại của văn hóa, đang được bàn cãi sôi nổi. Hội chợ Osaka, chỉ còn hơn một tháng nữa là khai mạc. Nước Giao Chỉ chúng ta, rất có tinh thần dân chủ. Cái gì cũng phải đem ra bàn cãi, để đi tới một quyết định chung. Chuyện đó là một chuyện đẹp... Như cái quần đen và cái quần trắng của các cô bán hàng, cũng được bàn cãi vừa đúng một ngày. Một ngày, thời gian cũng vẫn còn ít quá. Việc quốc gia trọng sự như thế, mà bàn cãi hết có một ngày, thì làm sao mà thông suốt. Quả thực là như vậy. Hiện nay, hai giới quần đen, quần trắng vẫn còn hậm hực với nhau, chưa thông cảm nổi. Trời chẳng chịu đất thì tất nhiên là đất chẳng chịu trời.

Môn phái bành vực quần trắng rất có nhiều chính nghĩa. Màu trắng là màu tinh khiết, dù sự tinh khiết ấy được che đậy một cái chẳng lấy gì làm tinh khiết. Màu trắng là màu quý phái, chiếc quần trắng giữ được sự tha thướt của một tiểu thư, tuy rằng các bà, các cô được chọn đi bán hàng ở hội chợ, cũng chẳng lấy gì làm quý phái, nhất là ít cô còn là tiểu thư, mà đã thành trung thư, đại thư cả rồi...

Môn phái bành vực quần đen cũng có chính nghĩa. Màu trắng chỉ có thể giữ gìn được hai ngày. Tới ngày thứ ba thì màu trắng ấy hết còn là màu trắng. Đàn bà, con gái, mỗi tháng bị Trời phạt một lần. Lúc bị Trời phạt, mặc chiếc quần trắng, lở in hình cò của Nhật Bản, có phải là một sơ sót ngoại giao. Sự sơ sót này, còn nặng hơn vụ Cậu Chó Vĩnh Thọ.

Chỉ cần lấy cái thí dụ về quần đen và quần trắng, cũng thấy rằng, vụ văn hóa xuất ngoại kỳ này, đã gặp rất nhiều trở ngại làm bù đầu Nhà Nước. Không có thuận buồm, xuôi gió như ngày anh Bảy T. Vì đây là một hội chợ quốc tế, có rất nhiều quốc gia tham dự, và nghe đâu tại Hà Nội cũng đã xin được đặt một phòng Thông tin. Cái này mới đáng lo.

Vỡ tuồng được lựa chọn mang đi trình diễn là vỡ tuồng Tây Thi, gái nước Việt. Hình như vỡ tuồng này đã được thông qua và chấp thuận rồi. Cụ Năm Châu sẽ điều khiển anh em và chắc là sẽ đóng vai chính. Vỡ tuồng này được chọn là phải lắm. Có chữ « gái nước Việt », là ý nghĩa nhất rồi còn gì. Hiện nay, chẳng còn vỡ tuồng cải lương nào có ý nghĩa hơn. Cải lương là văn hóa. Khi văn hóa mà xuất ngoại thì văn hóa ấy phải là cải lương. Vỡ tuồng có cái tên là « gái nước Việt », phải được chọn. Chẳng lẽ lại chọn vỡ tuồng thuộc loại hương xa như Cô gái đờ long, Bền hào Vạn Lý, hay sao?...

Cái tên cũng là một thứ đập vào đầu thiên hạ. Ngày giỗ tổ Hùng Vương, Bộ Văn Hóa chúng ta đã ra một thông cáo, mở đầu bằng câu « dân Nhật Nhĩ Man đã hãnh diện làm con cháu Thái dương thần nữ ». Vậy khi mà Nhật Nhĩ Man còn là con cháu Thái dương thần nữ, thì chúng ta cũng phải công

nhận rằng Tây Thi là gái nước Việt, chứ biết làm sao bây giờ.

Ở xứ này, bất cứ ngành nào cũng xảy ra nạn độc quyền. Kể cả văn hóa xuất ngoại, cụ Năm Châu, cụ bà Phùng Há, ông Hoàng Thi Thơ, đã được kể là những chuyên viên văn hóa xuất ngoại. Không một cuộc xuất ngoại nào mà lại thiếu bóng dáng các Ngài. Nhưng lần này, với vỡ tuồng Tây Thi, Gái nước Việt, ông Hoàng Thi Thơ mà cũng đi, thì biết đóng vai nào đây... Thôi, chắc là ông đóng vai Cậu Tiên rồi. Truyền chép rằng, ông vua Cậu Tiên, muốn được Phù Sai tin ở lòng thành thực của mình, đã nâng bi một phát rất nặng mùi. Anh Cậu Tiên đã ném phần của anh Phù Sai, và kêu rằng : Thúi quá !.. Phần ai mà thúi, thì đúng là bộ phận tiêu hóa đã tốt. Bộ phận tiêu hóa mà tốt thì tức là bệnh đã khỏi. Từ ngày ném phần, miệng của anh Cậu Tiên thúi lắm. Vai trò Cậu Tiên mà được giao cho ông Hoàng Thi Thơ, thì thật là đúng người, đúng chỗ, không ai chê vào đâu được.

Cách đây vài ngày, kể viết bài này, đã gặp anh Hoàng Thư đang thấp đuốc đi giữa ban ngày, để kiểm một Mạnh Thường Quân, có quyền chi địa, để anh hoàn thành một sân khấu loại lớn. Vỡ thi ca « Nghêu, Sò, Ốc, Hến », của anh, với lối vũ mang mặt nạ và lời ca nặng chất dân tộc tính, đã không được ai hưởng ứng. Tôi hỏi :

— Sao không gõ cửa Nhà Nước ?

Hoàng Thư chán nản :

— Gõ muốn gõ... mẹ nó cả mấy ngón tay rồi. Ở đâu cũng từ chối. Anh nghĩ coi, ở đây, có một ông chủ tịch Hội Đồng Văn Hóa, mà lại cứ thích trông coi Nhân Dân Tự Vệ, thì cái Văn Hóa tới bao giờ mới khá được.

Chỉ nói được một câu, là Hoàng Thư vội vã bỏ đi. Chắc là lại đi gõ cửa. Những cánh cửa của Nhà Nước làm bằng gỗ quá dày. Phải gõ cửa bằng chân vì hai tay còn mắc bận ôm đồ biếu. Như vậy, may ra cánh cửa mới mở.

Anh Nguyễn Ngọc Hạnh cho tôi coi vị trí nơi bày cuốn sách Việt Nam khói lửa của anh, tại Hội Chợ. Có cả hình chụp cách bài trí gian hàng. Tôi tiếc cho cuốn sách. Người đi coi hội chợ, không ai có đủ thì giờ mà lật giở từng tờ, để coi từng tấm hình về Việt Nam khói lửa. Cũng may cho anh là nhờ sự vội vã ấy, không ai có can đảm mà đọc được trang «Giòng Lịch Sử». Một cái rủi và một cái may, cộng lại được kể như huê.

Nói tóm lại, kỳ văn hóa xuất ngoại này có rất nhiều chuyện đáng ghi vào bằng vàng bìa đá, Nghe nói đầu tháng sau sẽ có những cây bút của Nhà Nước, được gửi sang Hội Chợ, để khi về nhà, viết vài ba bài tả cảnh Hội Chợ. Chắc chắn sẽ là những bài bốc thơm. Còn dư chỗ nào, cho thằng này đi cùng một thể cho vui. Bốc thơm là «nghề của chàng» mà. Được xuất ngoại một chuyến về mà viết không hay, cam đoan sẽ trả lại tiền.

Đố chơi đố chọc

Giả hay thiệt.

HỎI : Đố biết cái ông tử tội không chết Kiểm Báu vừa diễn xuất tại nhà hàng Thủ Đô tối hôm rồi là đồ giả hay đồ thiệt?

TOÁN A : Đồ giả cũng như các báu vật của người đẹp Bình Dương, nguồn tin các ông Cò đã nói vậy.

TOÁN B : Đồ thiệt đấy, chứ nếu là đồ của Người Đẹp Bình Dương, sức mấy được ông Dân Biểu Dê Kiếng Sáng một điều «Anh Hai!» hai điều «Anh Hai!»

TOÁN C : Vừa giả vừa thiệt.

BAN GIÁM KHẢO : Yêu cầu toán C nói rõ thêm tại sao lại vừa giả vừa thiệt?

TOÁN C : Giả với các ông Cò, mà thiệt với các ông dân biểu đàn em của tử tội.

BAN GIÁM KHẢO : Gút ! 5 điểm cho toán C.

Khó hiểu

HỎI : Lệnh truy nã ông đào tàu Kiểm Báu vẫn còn hiệu lực. Các ông Cò theo dõi ông Dê Kiếng Sáng nên biết trước ông Kiểm Báu sẽ xuất hiện tại Nhà Hàng Thủ Đô vào tối đó. Và lại, ông, Kiểm Báu cũng đã « báo hi » cho các ông Cò biết trước trên mặt báo. Hai trăm ông cò đem đủ đồ nghề đến biểu diễn tài nghệ, vậy mà sao ông đào tàu Kiểm Báu vẫn cứ đi vô, ba hoa xích thố, rồi lại đi ra tài tình hơn cả The Eugitive trên ti vi Mèo?

TOÁN A : Tại vì trong hàng ngũ thực khách, có một ông hy sinh đóng vai Lê Lai Cứu Chúa, nhờ vậy ông đào tàu kịp thời thoát thân.

TOÁN B : Tại vì các ông cò sợ bề nòi còm.
TOÁN C : Vì đây chỉ là diễn thử xem Kê đào Tàu Giao Chỉ có lý kỳ bằng The Eugitive của Mèo hay không?

BAN GIÁM KHẢO : Toán B trả lời sát hơn hết
Lời Thề Năm Cũ

HỎI : Năm ngoái, ông Kiệm ước đã thề rằng sau cái màn kiệm ước sẽ không còn trò nào mới lạ nữa, sao bây giờ lại có trò tăng giá la ve, thuốc lá và giấy báo.

TOÁN A : Vì lời thề đó thuộc về Năm Con Gà, sang năm Con Chó này là khác, Con Chó đâu có biết thề
TOÁN B : Ông ta chửi thề là không tăng thuế nữa, còn đây là tăng giá mà!

TOÁN C : Tục ngữ ta có câu « Lời thề cá trê chui ống »,

BAN GIÁM KHẢO : Toán B trật lất. Toán A và Toán C mỗi Toán 2 điểm rưỡi.

Nếu Các Báo Tự Đóng Cửa

HỎI : Ông Kiệm ước tăng giá giấy báo lên gấp đôi các báo hợp hành phần đối và dọa sẽ tự phọc mê bu tích hết. Nếu phọc mê thật, thái độ của ông Kiệm Ước sẽ ra sao?

TOÁN A : Ông ta sẽ run lên, vì sợ mất điểm.

TOÁN B : Ông ta sẽ lo lắng, vì cả thế giới sẽ cười vào mũi một nước tự do mà báo chí lại đi vắng.

TOÁN C : Ông ta sẽ mừng rơn, vì từ nay sẽ khỏi được chứng bệnh nhức đầu và són đé ra quần.

BAN GIÁM KHẢO : 5 điểm cho toán C.

Bật mí Quốc Gia

HỎI : Ông Phụ tá Ô Pê Vê vừa mới bật mí một chuyện động trời! Mèo đã bắt tay với Vi Xi trong vụ tấn công Tết Con Khỉ. Có cách gì hợp hiến hợp pháp nhất để biết chắc là ông Ô Pê Vê đã nói đúng, không nói láo?

TOÁN C : Yêu cầu Tổng Thống xác nhận. Vì ông Ô Pê Vê là phụ tá của Tổng Thống.

TOÁN B : Yêu cầu ông toàn quyền Buôn Cơ hoặc ông Trùm Xạ minh xác.

TOÁN A : Đưa mấy cán bộ Vi Xi cao cấp bị ta bắt được ra tuyên bố vạch trần âm mưu Vi Xi.

BAN GIÁM KHẢO : Sai bét hết. Tổng Thống của chúng ta là một vị lãnh tụ anh minh rất khôn ngoan dè dặt, không đại gì xác hay không xác nhận một lời tuyên bố động trời khơi khơi như vậy. Ông toàn Quyền Buôn Cơ chắc chắn là sẽ chối bai bãi, thanh minh thanh nga. Ông Trùm Xạ thì không bao giờ mở miệng trước đám đông. Còn mấy Cán Bộ Vi Xi bị ta bắt làm tù binh chưa chắc đã tin ngay nổi có khi họ cũng chưa ở cái cỡ để biết được âm mưu tối cao.

Vậy thì, hợp hiến hợp pháp nhất phải là đưa ra Viện dưới lập một bản kiến nghị tấn thành quan diêm của ông Ô Pê Vê, và theo hình thức lấy chữ ký tại nhà, 102 chữ ký là cái chắc!

Chọn tường cho Thanh Nga

HỎI : Nếu bạn muốn cho Thanh Nga đoạt OSCAR Giao Chỉ trong năm tới, bạn sẽ chọn cho cô ta một phim nào để đóng, sau cuốn « Loan Mất Nhung »?

TOÁN A : Tây Thi gái nước Việt. Vì vợ tướng này được chọn đi Osaka đấu với văn nghệ quốc tế, để chứng minh dân Việt đã từng chiếm được cả nước Tàu. Đặc biệt sẽ có những màn diễn xuất tuyệt vời khi Phạm Lãi đưa Tây Thi đi du hí ở Tây Hồ

TOÁN B : Nên đóng phim «Phạm Công Cúc Hoa», vì đây mới là truyện Việt Nam trăm phần trăm. Phạm Công đúng là dân Giao Chỉ, còn Phạm Lãi là dân Trung Hoa.

TOÁN C : Đúng ta ríp nhất phải là phim «Táo Quân». Và phải nhớ ghi rõ là Táo Nam Táo Bắc nhưng cùng một họ.

BAN GIÁM KHẢO : Hầu lèng! Ứng tim cho toán C.

Ký tên và đóng dấu

★ MỘC ĐẠC

Mộc này còn nhớ là đã hơn một lần lậm... phát bản về trường hợp và chữ ký của quý cụ ở Sous maison, nhưng tiếc rằng, ông chủ tiệm Minh Vô đã... tích trữ đầu cơ không chịu bày ra ở cửa hàng Con Ong.

Nay đang hồi gay cấn, các chữ ký đang lậm sôi nổi chính... tà trường. Mộc này xin được làm lại một phen nữa, gọi là tái hồi Kim Trọng.

Quý vị hăng say dẫn thân làm việc nước chẳng quản ngày đêm, vượt thời gian và không gian là điều mừng... tủi cho tổ quốc chúng ta. Nhưng Mộc này có lời khuyên cáo quý cụ là chẳng nên vì cái sự quá hung hăng say mà lậm lộn, nhằm từ việc này qua việc nọ. Bất cứ việc gì đã lậm lộn đều có cái tai hại của nó.

Người con gái khôn 19-20 năm mà chỉ nhằm lậm có độ 15 phút là coi như cuộc đời của nàng đã rách nát không thể nào vá vùi lại được nữa.

Cũng thế, người ký lậm cái tai hại lại càng nguy hiểm hơn — Bút sa gà chết mà — vừa chết con gà, vừa chết kẻ sa bút ký.

Chính phủ đã tiên liệu được sẽ có những sự lậm lậm xảy ra nếu để làm việc công cùng với việc tư ở một thời gian và không gian không thích hợp. Bởi vậy, vì thế cho nên chính phủ mới tạo tiện nghi để những người làm việc công ở công sở.

Đem việc công đến tư gia, về tư gia để giải quyết là hồng có được, nếu không nói là phạm quân công kỷ. Phạm lỗi là phải thọ lỗi — còn lỗi ra làm sao, hình phạt sẽ như thế nào, xin nhờ giám ông hoặc Tồi cao thượng ông giải đáp tư lòng cho.

Do vậy, bởi thế, xin có đôi lời tâm huyết... bạch cùng quý vị anh hùng dẫn thân đi tìm... ký nhân — không phải là con người sống gửi theo như nghĩa ký sinh trùng đâu — Bây giờ chắc quý vị có lẽ đã thấy cái tai hại của việc đem chuyện công về tư gia — tức là cái sự đến nhà riêng để xin chữ ký — nó nguy hiểm và rắc rối ra làm sao rồi. Tuy nhiên, Mộc này cũng nhắc lại để quý vị thăm tường lậm. Đó là cái sự thiên hạ rù rì rằng quý vị làm việc đã không thông minh lại chẳng công minh : Không tiên liệu được những sự chống đối sẽ có, nhằm lậm, tham lam, ăn hối lộ và gây áp lực lẫn nhau...

Điều tra lại theo như báo chí đã phanh phui thì hình như có vẻ đúng.
Tóm lại chuyện rắc rối tư lòng của quốc gia những tưởng được quý vị hóa giải tháo gỡ, nào ngờ nó lại rắc rối thêm. Nhóm Ký này phân đôi nhóm ký kia. Ông này thanh minh thanh nga ông kia cải chính cải tà, ông nọ lại đi một đường dọa, hù, và còn có nhóm ký đòi xét lại nữa. Thậm chí lại có ông dút vào rút ra. Ôi, thật đúng là quốc gia đại sự và nhiều nhưong. Nhưng chung lại cũng chỉ tại quý vị đã đem chuyện nhà nước về giải quyết ở nhà tư.

Về phần quý cụ đã ký nhận bằng lòng giải quyết chuyện nhà nước ở tư gia cũng đã có một sự lậm lậm lớn lao.
Quý cụ đã trường chuyện công cũng chỉ như chuyện riêng nên giải quyết ở đâu cũng được công sở hay nhà ta thì cũng vậy. Kết quả là có cụ đã bị cánh thế tróc tử phọc làm cho nhằm lậm từ việc này qua việc nọ nên mới đặt bút ký liều, đến khi vỡ lẽ thì mới bật

ngửa ra là mình đã bé cái lậm và chỉ còn có nước, nếu can đảm thì dính chính, nếu không đành chịu mang tiếng. Thế nhưng bút đã sa, nếu gà không chết thì mình cũng què. Chữ ký là quan trọng, xin quý cụ chớ nên xem thường mà có phen thân bại danh liệt.

Kết luận lại là câu chuyện sẽ không có gì là tai tiếng và ồn ào, nếu khởi đầu quý vị anh hùng dẫn thân làm kiến nghị biết nài nỉ, nín kéo các bạn đồng liêu của mình cùng tới hội... chợ mà bàn bạc, nhỏ to rồi đồng thanh quyết nghị ký vào thì có phải thật là vừa đẹp lại vừa thơm, nhưng, than ôi, tiếc thay tiếc thay, quý anh hùng hào hán Lương Sơn Bạc đã chẳng thêm làm như vậy.

Và, 108 vị hảo hán kia cũng chán thấy mẹ, có tự nghĩa đường mà cóc chịu đến đó làm việc, lại cứ ru rú một chỗ không dám rời khỏi xó nhà, bộ sợ để vợ ở nhà, nó nghe theo tiếng gọi xã hội nó đi pha trộn giong hay sao?

Tóm lại, chuyện tư lòng của quốc gia vẫn như mớ chùi nhôm, có lẽ lại phải nhờ đến bà chuyên viên Tùng Long mới có cơ gỡ rối được. Quốc gia mà có chuyện rối rắm là dân khổ lắm.

Lời bàn Mao Tôn... Tầm Bàng Quyên : Làm dân một nước mà có những bậc đại diện như vậy thì chả khác gì làm thân... ruồi muỗi.

Khờ nữa là làm thân ruồi muỗi không phải là bắt từ mà cũng bị toi mạng như diên : Không phải chỉ chết vì mật ngọt mà còn tử trận vì chó ngáp và còn thương vong vì trâu bò húc nhau nữa.

Quyết định : Kiếp sau nhất định không thêm làm thân dân mà xin làm thân con diều giấy. Làm diều sướng lắm. Gió chiều nào cũng cóc sợ. Có chăng chỉ sợ «lộn lèo». Lộn lèo sợ nhưng mà sướng.l.

MỘC ĐẠC

Nơi mua sắm lý tưởng của các giới có đồng lương cố định :

Siêu thị NGUYỄN-DU

Đ.T. : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON

Hãy tìm cho được :

Hãng VOPCO

Đ.T. : 23.884

CHUYÊN SẢN XUẤT :

- Giấy viết ký.
- Giấy đục lỗ I.B.M.
- Giấy than.
- Giấy cuốn máy tính.
- Tập học sinh.
- Ấn loát phàm

40-42, Võ Tánh

SAIGON

Stévédore — Transit

NGUYỄN-VĂN-ĐIỀU

Nghị viên Hội Đồng Đô Thành Saigon

Đ.T. : 93.263

Bức dờ hàng tàu Khai Quan Thuế — Vạn Tài

73, Đoàn Như Hà SAIGON

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

GIẤY NHƯ ĐIỀU GẶP GIÓ

Ông bạn Vạn Túc Mai đã vi vút một bài *Lục Xi* về giấy má. *Lục Xi* ủng hộ lập trường tăng giá của thượng thư Phạm Kim Ngọc và vi ông này như Jack Palance, tướng cướp xí giai nhưng luôn luôn chiến thắng! Các đàn anh nhật báo, mấy hôm nay, đánh đập Jack Palance Kim Ngọc tới tấp mặt mũi. Duy chỉ có đàn anh Chính Luận là tỏ vẻ khôn ngoan. Du Thần Chidech phải là chủ báo nên dech cần gì hết trời. Lại không phải là Quốc Vụ Khanh Đặc Trách Văn Hóa nên càng cóc lo tương lai văn hóa bị máy chế giấy Cogido nghiền nát. Thân phận tuần báo là thân phận con hoang. Có nỏ miệng đấu tranh, cuối cùng cuộc tranh đấu thành công, tuần báo vẫn bị gạt ra. Đấy, ngày xưa bông giấy cho nhật báo được trợ cấp một bờ, tuần báo có nước non con mẹ gì đâu! Vậy, trong thời buổi giấy in báo lên như điều gặp gió... khốn lịn, các đàn anh nhật báo có tranh đấu, đứng bẻ bòn đàn em tuần báo, tạp chí bị thiệt thòi khi các đàn anh thành công. Thối thường, các đàn anh đều bỏ cha đi ấy. Nghi hàng tuần cho tuần báo Sống, các đàn anh còn «đều» chịu nghỉ, cứ ra lịp thì sức mấy các đàn anh chia sẻ thành công thắng lợi cho tuần báo. Bởi lẽ đó, đàn em chỉ tranh đấu tiêu cực. Kinh nghiệm dạy ta rằng: Bọn nhà «áo hồ hào đoàn kết thì ghê gớm lắm nhưng chúng nó đâu có đoàn kết. Cuộc tranh đấu kỳ này sẽ đi ở tô bưng nên nhà nước biết cách hứa hẹn mạnh, gọi là «chia để trị». Nhà nước cứ hứa hẹn mạnh đi mà xem, thành công là cái chắc. Vừa dọa vừa hứa hẹn, nhà nước sẽ ngồi gãi háng mà đợi chiến thắng lòn.

ĐỒ THÙNG KHÔNG SẠCH

Trong một bức điện tín gửi cho nghị sĩ Fulbright, dân biểu Trần Ngọc Châu đã «đánh» một câu như vậy:

«Danh nghĩa Sở Đồ Thùng (xĩa) tại Giao Chỉ là một danh nghĩa tồi bại và diêm nhục nhất, còn xấu xa và đáng khinh bỉ hơn Cộng Sản hay bất cứ một tội phạm nào khác.»

Du Thần Chi được biết, chỉ vì câu này mà dân biểu Trần Ngọc Châu phải xuất đầu lộ diện sau những ngày lưu vong tị... sót rét! Số là các nhân viên Sở Đồ Thùng Lô Canh lấy làm phần nộ vì câu chữ xô của dân biểu Châu, đã gây áp lực bắt «gia chủ» phải «phút a la poóc» dân biểu Châu. Một bản kiến nghị gồm ba mươi sáu chữ ký của các ông mang họ Đình, Đăng, Trần, Lê, Đỗ vẫn vẫn đã gửi cho ông Giám đốc CIA Mỹ ở Sài Gòn để cực lực phản đối kẻ đã dám bảo họ là «đáng khinh bỉ».

Du Thần Chi sẽ công bố danh sách này trong kỳ bầu cử Thượng Viện tháng 9-1970. Ai muốn biết trước xin điện thoại cứ gọi cho Du Thần Chi.

NÓI PHÉT CHĂNG

Tuần trước, nghe ông nghị sĩ Trần Ngọc Nhuận tuyên bố rằng có hơn 2000 đặc công đã xâm nhập đó thành, Du Thần Chi ức lăm. Lại nghe nhà nước cảnh sát, an ninh đính chính. Bèn vui ra rít. Định viết một bài nhỏ lông chân nghị sĩ Nhuận chơi. Nhưng hôm kia đọc báo Hòa Bình, thấy ông dân biểu thích nói Trần Ngọc Châu ba hoa «đã qua mắt các nhân viên tầm nã, đi lung tung khắp nước». Du này đâm ra... ngờ vực hai điều:

— Ông Châu nói phét lấy le để chứng tỏ mình có hành tung có Mèo và thoi đuôi có Mèo chăng?

— Màng lưới tầm nã của ta rách rưới đến cái độ kẻ bị truy nã ra vô thông thả rồi cười khẩy chăng?

Thiên địa tù mù, kẻ thất phu bèn chịu khó hiểu sao cũng được.

TRIỆU TỬ, ÔNG LÀ AI

Mục *Nhật Ký* của báo Quyết Tiến số ra ngày thứ ba, 24-2-1970 có đăng một bài nhan đề «Nói chuyện với một cây viết mới» ký tên Triệu Tử. Du này không rõ Triệu Tử là bút hiệu của ông đại báo sĩ nào, tuổi nghề bao nhiêu nên tạm coi ông như một... cây viết mới.

Xin nói trước, Du Thần Chi không «đá» Quyết

Tiến của Đồng Đen đầu và cũng không «kích» Triệu Tử hay «nâng» Độc Lập cùng «cây viết mới» Cao Văn Luận. Du này, có thể, đồng ý với ông Triệu Tử về diêm ông khuyến khích mục Cao Văn Luận không nên nhảy vào nghề diêm là nghề viết báo. Nhưng không chịu nổi cái luận điệu cổ chấp của ông Triệu Tử khi ông công kích cái tit «Lột mặt nạ lịch sử». Đồng ý, lịch sử làm quái gì có mặt. Cũng như «hím» làm quái gì có mặt. Song người ta vẫn ví những anh nhân nhân nhờ nhờ như «mặt hím lờ sơn»?

Người giới thiệu *Hồi Ký* là thi sĩ. Thi sĩ có quyền tưởng tượng mặt của lịch sử, có quyền tạo cho lịch sử một khuôn mặt. Chính thi sĩ ấy đã đặt cái tit «Lột mặt nạ lịch sử». Vậy nếu trách thì trách người thi sĩ sao lại trách người lịch sử? không lẽ, thầy tu không có quyền «lột», dù chỉ lột mặt lịch sử. Vừa vừa thôi chứ, ông Triệu Tử. Ông thích «xít tề» Kinh Thánh nhưng lại quên quan niệm «Sống đạo giữa đời». Linh mục Cao Văn Luận chỉ biết nhìn các nhân vật lịch sử mùa may mà không làm cho lịch sử vinh quang nổi thì nay, linh mục xứng đáng khoe khoang, kê công, lột mặt nạ. Du này tưởng ông Triệu Tử nên để linh mục «sống đạo giữa đời» đối giá một tí. Điều đó không thiệt thòi gì cho ông, lại có ích cho những người trẻ muốn biết một lớp người ngòm, nghề ngồng hôm qua như Du này, tưởng ông Triệu Tử nên im đi. Và nhất là đừng có hèn khi miệt thị linh mục Cao Văn Luận là «cây viết mới».

VIẾT TỪ XIÊM LA

Bên báo phái viên từ Vọng Các, vừa gửi về Tòa soạn một bài báo đăng trên trang nhất nhật báo THAI-RATH số 4422 xuất bản ngày 13-2-1970. Du Thần Chi bèn mang bài báo đến Tòa Đại Sứ Thái Lan nhờ dịch ra tiếng Giao Chỉ như sau:

«Một thiếu phụ lai Pháp có chồng là người Thái tên là Salerm Khert tự Somsai hiện đương bị tù vì tội oa trư đồ gian, ngụ tại số nhà 66 đường Phetburi Phayathai tới trình nhà chức trách Cảnh Sát Quận Phayathai rằng:

Bà là vợ nhỏ của Ông Báo Phó Đại Sứ VNCH tại Bangkok, chồng bà hiện công cán tại Saigon không có ở nhà, có một thanh niên tự xưng là hộ vệ viên của Phó Thủ Tướng kiêm Tổng Trưởng Nội Vụ Praphas đột nhập vào nhà bà và bắt bà phải đi dùng cơm với y. Người này có mang theo 2 khẩu súng và đe dọa bà nên bà phải đi, người này lấy chiếc xe hơi hiệu Volkswagen của Tòa Đại Sứ Việt Nam mà chồng bà đã để dành riêng cho bà dùng, chở bà đi nhiều nơi và sau cùng theo lời yêu cầu của Bà người này đã chở bà vào Hotel Victory, lúc đó vào hồi 5 giờ sáng, tại đây Bà liền dùng điện thoại báo cho Tòa Đại Sứ Việt Nam để nhờ giải thoát, thấy bà gọi điện thoại cho Tòa Đại sứ người này sợ liền lấy xe của Bà lái chạy. Vì bà sợ người này trở về nhà riêng để đợi Bà về nên Bà phải tới trình Cảnh Sát.

Quận Cảnh Sát phái một viên Trung Ủy đi cùng Bà về nhà nhưng tại đây không thấy người lạ mặt nào.

Bà lại còn cho biết người lạ mặt đó tên là Somphon mà Bà đã quen biết từ khi Bà còn làm thông dịch viên Pháp ngữ tại Lào.

Theo sự nhận xét của Cảnh Sát thời vụ này có nhiều bi ẩn vì Bà Jeanine, tên thiếu phụ, đã có một di vãng không tốt, đã cùng chồng tổ chức nhiều vụ lường gạt điển hình là vụ thành lập hãng phim ma để lừa tài tử.

Với bản báo phóng viên Bà Jeanine cho biết hiện giờ Bà là vợ Ông Báo, Phó Đại sứ VNCH và Bà chỉ yêu mình Ông Báo».

Lời bàn của phóng viên Con Ong tại Thái Lan: Kiều bào Việt Nam tại Thái Lan đọc tin trên đã xấu hổ đỏ mặt vì cảm thấy... nhục quốc thể quá. Vì, ông Phạm Quốc Bảo, đặc phái viên của Bộ Ngoại Giao bên cạnh Tòa Đại Sứ, đại diện Bộ kiểm soát và cố vấn chính trị cho Tòa Đại Sứ mà bị báo chí Thái Lan tố cáo đã cùng vợ «tổ chức nhiều vụ lường gạt» bẽ bối vậy thì các nhân viên dưới quyền cố vấn của ông còn bẽ bối, nhảm nhí

DU THẦN CHI cảm trong

tới đâu? Rất mong ông ngoại Lãm cho biết tôn ý. Con Ong và Kiều bào ở Thái Lan chờ đợi ông đó.

NHẬT BÁO... ĐỒ ĐÀM

Ông... «đồ đằm» kiếm «nem thịt heo tươi» sắp sửa gia nhập làng báo. Ông nhất định tạo dư luận sau những tháng ngày may «đồ đằm». Hoan hô quy chế báo chí! Quy chế báo chí đã đưa một ông «đồ đằm» — may đồ đằm là may «đồ» hiểu theo nghĩa «đồ» của Trần Tế Xương leo sang giác mộng báo bô. Mẹ kiếp, may «đồ đằm» chán thì mần «nem thịt» không thỏa chí bình sinh sao. Các cụ đã dạy: Thọ may ăn giẻ, thợ vẽ ăn hồ. Thánh cho ăn giẻ «đồ đằm» không ăn, húc đầu vào báo bô chỉ có nước chết học máu. Nhân tin ông «đồ đằm» xuất bản nhật báo, Du Thần Chi lấy làm đau khổ vô vàn nếu như giá giấy báo không tăng 500 phần 100 Jack Palance Giao Chỉ xin cụ ăn cướp hết giấy báo đốt đi giùm tí. Giấy báo giữ nguyên giá, còn khối đười ươi, khi đốt, «đồ đằm» nhào ra tạo dư luận. Và đất nước chỉ tỏ thối hoác. Cứ theo thiên ý, Việt Nam ta chỉ nên có nhật báo:

— Tiên Tuyền

Tiên Tuyền rất nhiều cây viết cư phách nhưng bị cây sinh từ phù, thành ra khi nào bốc máu toan viết hồn là bị... ngựa muốn chết. Yêu cầu chấm dứt bị cảnh trảm hoa cắt lợn đưa nữ bằng cách chích thêm thuốc liều cho thượng thư Phạm Kim Ngọc đặng ông hung hăng tăng giá mực lên 700 phần 100. Còn bút chì nguyên tử thì tăng giá 900 phần 100. Như thế thử coi anh nào «đang dao khắc vẫn lên đả»? Và cam đoan «đồ đằm» phải mau mau trở về nghề của nó là... ăn giẻ! Cuối cùng, chỉ tội nghiệp những anh thợ đối rách.

Sáng Kiến Điền Đan

(TIẾP THEO TRANG 3)

Khi còn lúng túng giữa *Thông Tin* và *Tuyên Truyền* tôi nghĩ, ta khó tóm sáng kiến Điền Đan. Và, cuối cùng, ta chỉ đành chấp nhận *Tuyên Truyền* là những câu thơ vần chữi vô cãng trên đường phố thủ đô và *Thông Tin* là những mẩu tin được loan báo rõ chi tiết mà đáng lẽ, ở thời chiến, nhất là thời chiến đấu với kẻ thù Cộng Sản giỏi nghề tuyên truyền xảo trá, giỏi cắt xén chữ biếm, thêm bớt ngụy tạo thì phải cảm chi. Tôi vừa chợt nhớ miền Nam thừa thãi đàn chủ. Lạm phát là đấng khác. Dân chủ được mùa đến nổi hàng lưu manh Dove đòi vạch «chim» của nó cho Bộ Y Tế «bơm» thí nghiệm! Người Mỹ cũng thích ta dân chủ đi hĩa bầy dậm. Tôi nghĩ, ở bên Mỹ, chưa biết đi xe đạp, người Mỹ đã lái nổi scooter. Do đó, họ muốn ta dân chủ vô tội vàng.

Và ta ngất ngư cả trên con đường chống Cộng lẫn con đường kiến quốc.

THƯƠNG SINH

CHỨC

BÙI QUYỀN

và

HUỲNH THỊ MAI

Trọn đời yêu thương nhau ra rít.

CHỦ MINH VỒ

THƯƠNG SINH

ĐỀ HỨC CẠN

SỨC VOI

HÍM, GÃ THÂM

HOÀNG NHÂM, GÃI SĨ

in tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH